

Prof. Pavel Filipi bude ČCE, a celé církvi Kristově, chybět. Co asi nejvíc?

Hluboké teologické vzdělání.

Vidění teologických souvislostí v ekumenických vztazích.

A zvláště tolik ceněná, ctěná avšak nevymahatelná samozřejmost, že plody teologického bádání jsou určeny lidem ve sborech, dvěma nebo třem co jsou spolu, a odvažují se dát najevo sobě i Bohu, že Kristu věří a že to je krásné. To Pavel Filipi věděl, nenechal se prosit, psal, jednal a mluvil.

Byl respektován, měl své obdivovatele. Je mnoho jeho žáků, kdo máme Pavlovy knížky tak blízko, abychom na ně při psaní kázání či jiných textů dosáhli pokud možno pěkně v sedě.

Byl ovšem také zpochybnován a je také dost těch, kdo sice s užitkem četli jeho knihy, ale vůči Pavlovi zůstali kritičtí či zdrženliví. Někteří proto, že z dob před rokem 1989 pamatovali jeho články a teze, které dobré nebyly.

Možná, paradoxně, tyto - a jiné rány a jizvy, - daly Pavlovi v závěrečné fázi jeho života rozměr klidné moudrosti. Možná proto k němu přicházeli i ti, kdo by se toho dříve nenadáli, a on se stával jejich bratrem i zpovědníkem. Jeho tichá, v nejkrásnějším slova smyslu poslušná péče o nemocnou manželku měnila a změkčovala náš vztah k němu.

To vše z mého pohledu bude chybět církvi a církvim nejvíce. Tedy -

Hluboká a obdivuhodná teologická vzdělanost.

Samozřejmá ochota a nutnost rozdat plody této vzdělanosti do terénu.

Znalost života, který ví, jaké to je tam na dně, jaké je to, o čem se v těch Žalmech a nejen kajících zpívá. Jak pulsuje to, co chce žít a upíná se nahoru, k Bohu, víra, že mně v tom přece nenechá, když už za nás dal svého syna. A proto, že skutečně nenechá, proto mohu být milosrdný k druhým, aniž bych to vůbec považoval za něco mimořádného, o čem je třeba mluvit.

Děkujeme Bohu za vše, co jsme přijali od muže, který nebyl kladný hrdina. A možná právě proto, se to co učil, říkal a psal, stávalo a stává blízke těm, kdo moc dobře vědí, - že tak vzdělaní, jako byl Pavel Filipi, nejsou. Avšak podobně jako on vědí, že život umí také bolet.

v Žalm 71,17-21 – Kralická – čteme:

Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých.

Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou.

Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté věci veliké. Bože, kdo jest podobný tobě?

Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš.

Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne.